

ФАБРИКА ЗА ИСТИНА

THE TRUTH FACTORY (SMOKY BARRETT, #5)

Copyright © 2016 by Cody Mcfadyen

© Коста Сивов, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3203-4

КОУДИ МАКФЕЙДЪН
ФАБРИКА ЗА
ИСТИНА

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
КОСТА СИВОВ

 ciela

*На старите ми приятели.
Никога няма да забравя лицата ви.*

ПЪРВА ЧАСТ

РАЖДАНЕ

АЗ ВЯРВАМ

Раждаме се;

бягаме през тревата,

надяваме се;

и после умираме.

– К. У. М.

1

Някога, мисля си аз, в тази къща е живяло семейство... и все още е било живо.

Сбръчквам нос заради вонята на разложение. Тя е увиснала във въздуха, тежка и плътна, и в този миг осъзнавам (както винаги), че пускам смъртта в дробовете си с всяко свое вдишване.

Подобна мисъл е безполезна и не ми помага с нищо, но не мога да я изгоня. Тя ми хрумна още първия път, в който помирисах смъртта, и беше толкова завладяваща, че хукнах презглава към изхода на къщата, за да изляза навън на ливадата.

Стигнах до тревата точно навреме, преди повръщаното да изригне между пръстите ми. Местопрестъплението не беше замърсено, но за сметка на това всички ме видяха – ченгета и федерални станаха свидетели как паднах на колене и избълвах три четвърти от чийзбургера и голямата порция картофки, които бях изяла по-рано. Веднага ми лепнаха прякора Бълвоча, с който ме тормозеха месеци наред.

Дори сега той ми звучи някак си *мазен* и ме кара да преглътна... да потреперя. Прякорът отдавна е забравен, но споменът за него остана и все още ме измъчва.

– Отврат – измърморва Алън, като че ли прочел собствените ми мисли. Ноздрите му се разширяват, а в същото време очите му се присвиват. Поклаща глава. – Мъртъвците са много неприятни.

– Същинско неудобство са – измърморвам аз.

Убитите мъртъвци са най-голямото неудобство, разбира се. Убийството е неочаквано. То те хваща, докато си зает да си жи-

вееш живота, а не докато планираш смъртта си. Всяко несвършено дело си остава завинаги такова, а всяко убийство, на всяко място по света, означава едно и също – край на достойнството.

Стоя неподвижно и позволявам на сетивата ми да попият всичко. Да отидеш на мястото на убийството, е лесно, но много по-трудно е да осъзнаеш тежестта на смъртта. Желанието да си някъде другаде е като нужда, като инстинкт.

Споменът от първия път, в който видях убит мъртвец, е лишен от всякакви емоции и макар да знам, че е истински, не го *усещам* като такъв. Образите, съдържащи се в него, са композиции от бледи цветове, беззвучност и тунелно зрение¹. Не помня какъв цвят беше килимът, но съм запомнила дори най-малката подробност за тялото. Все още виждам порите на носа ѝ, цвета на лакираните ѝ нокти, дори мога да затворя очи и да преброя възлите в малкото памучно въже, впивало се в кожата ѝ, преди да я среже.

Този първи случай ме научи, че просто трябва да спра за момент и да изчакам, да се подготвя за предстоящото отвращение, което ще ме налегне, когато погледна и наистина видя.

– Добре – вдишвам дълбоко и кимам както на Алън, така и на себе си. – Да влизаме.

Намираме се в малкото антре на къщата. Тръгвам устремено напред. Спирам едва когато се озовавам в средата на стаята. Вече ги виждам – мъртвите – с периферното зрение на едното си око. Изчаквам още известно време и се насилвам да усетя тежестта на собствената си действителност. Броя ударите на сърцето си и започвам да рецитирам мантрата: *Тяхната смърт не е твоята смърт. Ти си жива. Ти не си мъртва.*

Позволявам си още секунда, за да си поема дълбоко въздух, преди да се обърна. Моментът е като *примигане* – като стотна от секундата, в която отказвам да приема онова пред мен, той е като просветване на фотосветкавица, едно бяло нищо, което ме заслепява. *Последен шанс*, нашепва съзнанието ми. *Ако не ис-*

¹ Загуба на периферното зрение, която води до свиване на зрителното поле. Състоянието обикновено се описва като виждане през тунел. – Бел. прев.

каш да го видиш, това е последният ти шанс да се откажеш. После – отново *примигане* – и бялата светлина изчезва. Очите ми се настройват, както и съзнанието ми, и вече съм готова за действие. Тунелното зрение се е махнало и цветовете вече не са избледнели. Оставаме само убитите мъртъвци – в цялата им прелест – и аз.

Оглеждам внимателно живата картина на масата за хранене. Посрещат ме мъртви лица, на които завинаги се е изписал ужас. Те са застинали в мълчаливи писъци, докато се взират в мен. Сещам се за нещо, което бях прочела някъде: *Някои неща не могат да бъдат разбрани. Могат само да бъдат описани.*

Приближавам се, поглеждам към сосиерата, която е поставена до ръката на мъртвата майка, и се отдръпвам.

– Това кръв ли е? – питам аз.

Алън се намръщва и се навежда, за да провери. На лицето му се изписва отвращение, когато кима.

– Така изглежда.

Намираме се в Колорадо, на север от Денвър. Първата седмица от октомври е и е много по-студено, отколкото в Южна Калифорния. Също е и по-сухо. Телата са започнали да се вмирисват, но миризмата не е същата като на местата с по-влажнен климат.

Прочитам на глас написаните с кръв думи на насрещната стена.

– „Странящите трябва да си платят. Помогни ни да намерим справедливост, Смоуки Барет. Ела и се научи.“ – Побиват ме тръпки, които бягат по гърба ми с малки, студени крачета.

Явно ми е проличало.

– Не е приятно да видиш името си, изписано с кръв – казва тихичко Алън, като ме гледа много внимателно.

– Не думай. – Повдигам вежди и го дарявам с лека усмивка. – Добре съм, Господин Тревога. Такава е природата на звяра. Нека се съсредоточим върху залавянето му.

Той ме поглежда сериозно и търси пукнатини. След като не намира такива, повдига вежда.

– Господин Тревога?

– Сещаш се... човек, който се тревожи прекалено много за теб.

– Ах. Явно хората са прави. Бременните губят чувството си за хумор.

– Да, но за сметка на това пък изглеждат смешно.

– Не, няма да ти се вържа – казва Алън и поклаща глава. – Не съм толкова глупав. – Той изважда малкия и опърпан бележник, който държи винаги в себе си, и го разгръща, докато говори: – Тази е единствената от трите къщи със съобщение на стената.

Алън е кръстил бележника си Нед, защото, по негови думи, бележникът е най-добрият приятел на следователя, а най-добрият приятел трябва да си има име. Не ми пука как го нарича. Интересува ме само онова, което записва в него и което никога няма да се забрави. Точка.

– Трябва да проверя тази дума – измърморва той, донякъде на себе си, и я записва на първата празна страница, която намира. – „Странящи“. Поради някаква причина ми звучи позната.

Поглеждам отново думата, която е изписана изключително внимателно на стената с високи над половин метър лепкави, червени букви.

– Прав си. Аз също съм я чувала някъде. Поне така си мисля. – Опитвам се да си спомня къде, но не успявам. – Не съм сигурна. Може би се заблуждавам.

– Съмнявам се – отбелязва Алън и си записва още нещо в бележника. Поглежда ме и ми се усмихва. – Според този Нед и онзи преди него разполагаш с много добра памет.

– Наистина?

– Факт, Джак. – Той вдига бележника и го размахва насам-натам. – Нед не лъже.

Алън се протяга и кокалите му изпукват. Въздиша. Имам чувството, че гледам планина, която сляга. Този мой приятел и колега е голям човек. Не е дебел, но не е и спортна натура, по-скоро е внушителен и огромен. Веднъж ми хрумна, че размерът

му съответства на всичко, което прави, и че едва ли не се подчинява на семантиката. Алън не мисли, той размишлява. Алън не върви, той стъпва тежко. Ако беше професионален футболист, щяха да му лепнат един от онези прякори като Хладилника.

Алън е афроамериканец, който веднъж ми каза, че да си огромен и черен, не ти гарантира, че ще си добър в разпитите, но определено помага. Технически погледнато, може би е така, но е далеч от истината. Размерът му е просто камуфлаж, истинската му дарба е мозъкът му. Работил е повече от десет години като детектив в отдел „Убийства“, преди да бъде привлечен от ФБР, и е известен със способността си да извлича самопризнания, които издържат в съда. Двамата с него работим заедно вече повече от десетилетие и мога да му доверя дори живота си.

Алън приближава задължителната за Бюрото пенсионна възраст. Лицето му, в профил, все още ми изглежда младо въпреки прокрадващата се по главата му бяла коса. В погледа му обаче се забелязва несъмнена умора, която не съм виждала досега, и дълбоко в себе си знам, че скоро ще настъпи моментът, в който ще му се наложи да се оттегли и да води спокойния живот, който заслужава.

Радвам се обаче, че още е тук. Това е първият ми случай под светлината на прожекторите и няма как да не призная, че съм много нервна. Яхнала съм нов кон и макар в много отношения да е същият като стария, той също така е по-голям, по-силен и по-опасен за яздене.

Прекарах по-голямата част от кариерата си във ФБР като ръководител на клона на НЦАЖП в Лос Анджелис – Националният център за анализ на жестоки престъпления. НЦАЖП бе базиран в Куантико, но във всеки офис на ФБР имаше по един координатор на този отдел. В Лос Анджелис работата беше много, затова поддържахме екип на пълен работен ден. Ние преследвахме най-лошите от най-лошите – серийни убийци, изнасилвачи и подобни.

Преди два месеца бяхме разформировани. Директорът на ФБР Самюъл Ратбън реши да събере специален екип, който да се намесва в критични ситуации и да е със същите функции като

в Лос Анджелис, но на национално ниво. Това решение беше взето в резултат на набиращата скорост идея за отнемането на всички спомагателни функции на НЦАЖП, както и за намаляването на размера на централния офис. Надигнаха се властни гласове, според които ФБР трябваше да се тревожи повече за тероризма в САЩ, отколкото за убиването на хора, и да насочи ресурсите си там.

– Някой е накарал едни доста влиятелни личности да обърнат внимание на факта, че НЦАЖП се занимава с прекалено много „повтарящи се функции“ – каза ми директорът Ратбън, изпръхтя и поклати глава, когато ми предложи поста. – Никой не отчита факта, че да се сравни бюджетът за борбата с тероризма след 11 септември с този на НЦАЖП, е като да се търсят прилики между небостъргач и барака.

Директорът очевидно не беше съгласен с новите настроения, но тъй като бе прагматичен човек, реши да създаде специалния екип „за всеки случай“. Ако най-лошото настъпеше, щяхме да сме си оставили една вратичка отворена.

– Ще стане грозно. Ще се боря, но още отсега надушвам промяната. – Той се усмихна нерадостно. – Сега само ме отслабват. След като разберат какво правя, ще ме натиснат по-силно.

– След като разберат? – попитах изненадано аз. – Не сте ли ги запознали с възраженията си?

– Засега тези хора са приятелски настроени, Смоуки. В политиката дружелюбните сделки са много по-добър вариант от войната. При такива обстоятелства ще ми е доста по-лесно да създам специален екип, ударен екип или както там го наречем накрая... А аз им намекнах, че подобна формация е моето условие, за да си сътруднича с тях... – Директорът Ратбън повдигна вежда, сви рамене и леко се усмихна. – В такъв случай сътрудничеството от страна на правителството винаги ще е голямо.

Подсвирнах и се усмихнах.

– Смятах, че намеците са еквивалента на обещанията във Вашингтон, сър. Няма ли да е лош политически ход, ако не оправдаете очакванията им?

Той махна с ръка.

– Аз спазвам обещанията си. И съм политик само дотолкова, доколкото мога да помогна на службата си. Освен това съм реалист. – Ратбън ме изгледа скептично. – Извини езика ми, но нямам никакво шибано намерение да остана в историята като директора, който е ампутирал правото ни да преследваме сериозни психопати. Не е редно да заменяш залавянето на един дявол с друг, след като и двата съществуват. – Той поклати недоволно глава. – Това се нарича глупост. Може да съм глупак, специален агент Барет, но давам всичко от себе си, за да не се държа като такъв.

– Напълно съм съгласна с вас, сър.

Ратбън кимна.

– Да, точно заради това избрах теб. В цялостната картина степента на... покварата винаги ще бъде оспорвана донякъде. Но ние не се съмняваме, нали?

– Не, сър – отговорих аз, защото беше точно така. Директорът Ратбън се беше разгорещил. Не бих го определила като страстен, но по... *разпален*. За човек с хиляда (външни) лица това беше хипнотичен момент на истината и не исках да го прекъсвам.

Ратбън почука силно с пръст по бюрото.

– Тези чудовища са наша *отговорност*. Грешните убеждения – не. Затова не давам пукната пара какво си мислел някой по въпроса. – Той се отпусна назад в стола си и се усмихна. – Такъв е изразът.

Директорът Ратбън ме помоли да оглавя специалния екип и да включа моите хора в него. Всички се съгласиха. Засега. Това беше първият ни истински случай. Цялата страна ни гледаше – буквално, а не метафорично.

Три семейства бяха заклани, все в един квартал, в една и съща вечер. Едно от местните ченгета беше разпознало името ми на стената и се бе свързало с ФБР. Веднага помолиха за помощта ни. Приех това за добър знак. Интересуваха се повече от разрешаването на случая, а не от това кой ще си припише

заслугите накрая. А и вероятно бяха наясно, че не са достатъчно компетентни, за да се справят. Факт.

Качихме се на частен самолет само след час и след по-малко от три часа кацнахме на Международното летище в Денвър.

Размишлявам над диорамата², която убиецът ни е подготвил. Семейство Уилтън се състои от петима: майката, бащата и три деца – две момичета и едно момче. Голямата дъщеря е на четиринайсет, а малката на дванайсет. Момчето е само на пет. Масата за хранене е средна по големина и е направена от някакво гладко тъмно дърво. Трупове на майката и бащата са разположени голи в единия край, а отрязаните им глави са поставени обратно на съответните вратове. Убиецът или не си е направил труда да ги сложи правилно, или главите малко са се изплъзнали. Това им придава изкривен и разтегнат вид – гледка, която ще ни преследва дълго след като си тръгнем оттук. Бащата и дъщерите са брюнети. Госпожа Уилтън от своя страна е блондинка.

Масата е сложена за двама. Пред господин и госпожа Уилтън са поставени бели чинии, а убиецът е напъхал вилици в ръцете им.

– Използвали са сребърния сервиз за специални случаи – отбелязвам аз и посочвам приборите.

– Откъде знаеш?

– Майка ми имаше стар сервиз за специални случаи, който беше наследила от баба ми. Никога не го слагаше в съдомиялната и винаги използваше препарат за почистване на сребро, за да излъска всеки един от приборите. Сребротото отразява светлината по различен начин. То... не знам... блести с повече... дълбочина.

– „Сервиз за специални случаи“ – цитира ме малко подигравателно Алън. – Никога не си ми споменавала, че имаш аристократични корени.

Изпръхтявам.

– След ненавременната смърт на прадядо ми прабаба ми е била проститутка за пет години. Според историята този сервиз е бил заплащането за цял уикенд на удоволствия.

² Умален макет на реално съществуваща местност, исторически момент или сцена. Диорамата може да изобразява и несъстоял се момент. – Бел. прев.

– Глупости.

– Не, истина е – отвърщам с усмивка. – Когато прабаба ми починала, сребърният сервиз бил едно от нещата, които изрично били посочени като наследство за баба ми като най-голяма дъщеря. Той бил придружен от писмо, което разказвало историята как и защо на прабаба ми ѝ се наложило да стане проститутка. В него пишеше, че среброто трябва да се предава от най-голямата дъщеря на най-голямата дъщеря освен в случаите, когато няма момичета, и тогава трябва да се наследи от най-големия син. Но... – вдигам пръст – можеш да го приемеш само в случай че обещаеш да не го продаваш, освен ако продаването му няма да предотврати собственото ти продаване.

– Уха.

– Да. Майка ми така и не ми го даде официално. Направи го татко, след като тя почина.

Спомням си прочитането на писмото и каква опора, каква светлина беше то за мен в онзи момент. Бях тийнейджърка, сама на този свят и останала без майка, но този сребърен сервиз и това писмо ме свързаха с една от последните, която се беше принудила да продаде част от себе си, за да преживее негодите да бъде човешко същество в един свят, на който не му е пукало за никого. Тя беше взела част от тези кървави пари, бе ги опаковала с историята си и ги бе изпратила в бъдещето с надеждата, че на никоя от наследниците ѝ няма да ѝ се наложи да прави същото. Имах чувството, че мога да усетя ръката ѝ на рамото си да засява всички онези части от мен, които бяха изкоренени.

– Била е силна жена – отбелязва тихичко Алън.

– Човек никога не престава да се притеснява какво ще се случи с децата му, след като умре – измърморвам. – Независимо колко са големи.

– Предполагам, че си права – съгласява се той и премества вниманието си обратно на семейство Уилтън.

Децата не са били разчленени. Убиецът е съблякъл телата на дъщерите и ги е положил по дължината на дългата маса.

Въздишам.

– Били са много красиви – констатирам шепнешком аз.

– Да – съгласява се Алън и не добавя нищо повече.

Кожата им е като сметана, млада е и не е опорочена, но е прекалено безжизнена върху костите им. Онова постоянно и почти недоловимо напрежение на живота, което се проявява в неспирно променящия се баланс на физическата същност, вече не ги изпълва и затова не изглеждат толкова реални. Напомнят ми на две легнали по гръб фини статуи, изваяни от бял алабастр и полирани до студено съвършенство. Главите и на двете са положени в чинии. Те се взират в родителите си с очи, които са започнали да се замъгляват и да потъват в очните си дъна.

Двете момичета са наследили едно и също лице – това на майка си, но в различни възрасти. Голотата им носи стряскащи различия и прилики; тя е олицетворение на пропуснатите и изгубени завинаги възможности. В главата ми се появява изображение – една от онези рисунки, целящи да илюстрират еволюцията, в които маймуната се превръща в човек. Ако майката беше брюнетка, щеше да завърши комплекта.

– Имат охлузвания около вратовете си – отбелязвам аз. – И петехиален кръвоизлив в очите. – Намръщвам се. – Къде е тялото на момчето?

– В леглото му.

– По същия начин ли е убито? Голо?

Алън отново се съветва с бележника си.

– Било е задушено с възглавница, но убиецът не го е съблякъл.

В главата ми се появява същата мисъл, която ме споходи, когато дойдох на местопрестъплението: *Това не е работа на аматьор.*

– Значи имаме четирима мъртви тук – въздишам аз и обличам опасенията си в думи. – Един мъртъв горе. И още две убити семейства в същия квартал. – Стискам върха на носа си за момент и си затварям очите. – Това е адски много работа за нашия човек. Към този факт можем да добавим, че липсва несигурност в действията му, чистотата на местопрестъплението...

– Това не са първите му убийства – констатира Алън, записва си този факт в Нед и кима в същото време.

Млъкваме за момент и просто правим компания на мъртвите. Размишляваме над неприятната идея.

Разбира се, това никак не е хубаво. Хората не разбират колко е трудно да убиеш човек, въпреки че телевизията кара убийствата да изглеждат лесни, дори нормални.

Изписани с кръв думи, мисля си аз и поглеждам съобщението, което убиецът ми е оставил. Представям си го тук, в мрака, как топва пръст в напълнената с кръв сосиера. Тя е нещото, взето от тях, за да предаде той мрачното си съобщение, което може да бъде напълно разбрано само от него.

Определено си се наслаждавал на действията си – казвам си наум. – *Те нямат нищо общо с това. Било е важно само ти какви си искал да бъдат. Това е твоето виждане за нещата; виждане, което си донесъл със себе си и си им го наложил.*

– Три семейства... – измърморвам аз. – Наблюдавал ги е дълго време. Трябвало е да се запознае с рутината на квартала, кога живеещите в него са си били у дома, кога ги е нямало и защо. Вероятно му се е наложило да им направи психологически профил до някаква степен, ако наистина е толкова прецизен – а изглежда точно такъв, за да може да предвиди как ще реагират. – Млъквам, за да обмисля всички факти. – Нуждаел се е от нещо, с което да бъде изключително убедителен. Нещо внушително, което да ги изплаши още от вратата.

Алън кима след малко.

– Има логика. Какво например?

Отделям още известно време, за да помисля, и оглеждам местопрестъплението. Погледът ми се мести от едно безжизнено лице на друго.

– Убил е три семейства за една нощ и е оставил чисти местопрестъпления. Предполагам, че с ръка на сърцето можем да заявим, че не е разчитал на късмета. Най-добрата стратегия е била решителен и смазващ удар, който да не остави никакво съмнение кой контролира положението и че ще действа, без да се замисли.

– Бащата е най-логичната първа жертва в този сценарий. Решил е да го смаже рано, при това бързо и – най-важното – жестоко. Така си е спечелил подчинението на останалите от семейството.

Стереотипите са надълбоко заложени в психологията ни, независимо колко сме либерални или просветени. Бащите като цяло са символи на силата и защитата за своите деца. Поне в повечето случаи. Поради тази причина бащиният плач е травмиращ за голяма част от децата. Да гледат как баща им бива физически наранен, е съсипващо.

– Добре. – Тръгвам около масата, този път по-бавно, за да огледам внимателно телата, а Алън върви след мен. – Там – казвам аз и соча. – Лявата ръка на бащата. – Тя е увиснала, затова не сме я забелязали досега.

Алън коленичи, за да огледа отблизо. Подсвирква тихичко.

– Убиецът е отрязал палеца му. Изглежда, е счупил и всеки един от пръстите му.

Чувам писъците в главата си и се замислям за тях.

Дали съседите не са ги чули?

Намръщвам се и отново насочвам цялото си внимание върху всяко от телата, но не намирам други доказателства за мъчения.

– Имам чувството, че нашият човек просто е практичен – казва Алън. – Наранил ги е, за да наложи контрол, а не за удоволствие.

– Все още се вижда изписаният на лицата им ужас – измърморвам аз. – Как ги е убил?

– Съдебният лекар смята, че са били обезглавени. – Той ме поглежда настойчиво. – С някакво остро оръжие.

Примигам изненадано.

– Да не си мисли, че са били обезглавени с меч?

– Каза, че разрезите са чисти и че главите са отсечени от първия път, без да оставя кървава каша след себе си. – Алън свива рамене. – Това е само работна теория.

– Е, поне може да обясни как са умрели с непокътнати изражения на лицата. – Поемам си дълбоко въздух и издишам, като

надувам бузи. – Никога досега не съм работила по случай с меч. Никога не казвай никога.

– А аз съм. Убиецът беше част от някаква латино банда. Обичаше да наръгва жертвите си в средата на купчина с гуми, напълнени с бензин, и после ги подпалваше. – Колегата ми завърта очи. – Пресата го наричаше Мишелин.

– Умно.

Винаги може да се измисли нов начин за убийство, мисля си аз, когато убиваш за удоволствие. Този е просто един от тях.

Повече от десет години преследвам лоши хора за ФБР. Правя го, защото такава е моето предназначение. Създадена съм за това. Имам дарбата да влизам в главите на престъпниците и да се чувствам удобно в мътния им мрак. Усещам нощното небе, под което всички те извършват деянията си.

Повечето хора не могат да разберат злото само защото отказват да приемат простотата му. Добрите хора са сложни, понеже постоянно се съмняват в себе си. Злите действат праволинейно, съвестта им не ги тормози и много добре знаят какво искат. Те не оспорват нуждите си.

Те се прокрадват по ръба на светлината, невидими за нас, и ни наблюдават, докато изживяваме мечтите си, отглеждаме децата си и обичаме (или мразим) живота си. Те ни наблюдават и пеят песните си шепнешком, песни, които само те или другите като тях могат да чуят. Песни на смъртта. Песни на страдания и кръв.

Аз слушам тези певци на тъмнината. Аз колекционирам песните им. Не съм една от тях, но ги разбирам. Привлечена съм от музиката им, както кораб от скалите, и чувам онова, което другите не могат, защото съм се изправяла пред истината – тези певци са навсякъде и изглеждат като нас.

Те са бащи, братя, чичовци, съпруги. Те са добрият учител, който ни изненадва, веднъж спечелил доверието ни. Те са съпругът, който удушва проститутка, преди да се прибере у дома, и след това прави любов със съпругата си, докато си представя лицето на жертвата си. Те са ходещата на църква съпруга, която

задушават бебето си с възглавница, защото е плачело прекалено много и я е направило дебела.

Поглеждам първо мъртвите очи на съпруга, а после и на съпругата.

– Кои сте били вие за него?

Кои сте били вие, точка? – чудя се аз. – *Дали ако науча отговора на този въпрос, ще разбере кой ви е убил?*

Обхождам с поглед местопрестъплението в търсене на нещо пропуснато, което да ни помогне.

Кои сте били вие за теб? – продължавам да се питам. Мъртвите не отговарят, затова отговарям на собствените си въпроси с обещание: *Ще разбере. Доброто, лошото и всичко останало. Ще разбере и ще си спомня.*

Не е напразно обещание. Мога да си спомня лицата на всички мъртви.

– Това ми се струва лично – отбелязвам аз. – Но не по правилния начин.

– Какво имаш предвид?

Поклащам глава.

– Не знам. Това тук е някак си... стерилно. Безстрастно. Сякаш съобщението е било по-важно от самото деяние.

В това няма никаква логика – казвам си наум. – *Защо да убиваш вечерята, която не искаш да ядеш?*

– Какво е съобщението тогава?

– Нямам представа. – Получавам ритник в стомаха и потръпвам. – Ох, малко копеле.

Алън повдига вежда.

– Добре ли си?

– Да. Просто извънземното се активизира.

Той се намръщва.

– Трябва да спреш да го наричаш така. Не е правилно.

Алън изглежда искрено обезпокоен и това ме кара да се усмихна въпреки местопрестъплението.

– Прав си, трябваше да го наричам „буцата“ или „нещото“ – дразня го аз.

– Много смешно.

Бременна съм от седем месеца и две седмици и синът ми е доста активен напоследък. Понякога се чудя дали ритниците му не са моето наказание, че го водя на подобни места на насилие. Оглеждам отново стаята и той се размърдва в корема ми. Кара ме да се чувствам неспокойно. Дали усеща тази насилствена сцена с обезглавени трупове, докато плува в утробата ми? Дали ужасната им смърт ще му се отрази по някакъв начин?

Синът ми се помества отново, сякаш за да ми отговори с „да“, и косъмчетата по ръцете ми настръхват.

– Господи – измърморвам аз, – знаеш как да ме изнервиш.

– Какво каза? – пита Алън.

– Фред. Нека засега го наричаме Фред. Това устройва ли те? Той свива рамене.

– Звучи ми малко скучно, но е по-добре от „извънземното“.

Хващам корема си с ръка за момент, за да комуникирам с живота вътре в него. Няма нужда да говоря, защото двамата сме свързани.

Предната врата се отваря, разнася се звук от токчета по пода в антрето и другите двама членове от екипа ми влизат в трапезарията. Не проговарят за момент, докато оглеждат семейство Уилтън.

– Много лоша работа, сладкишче – казва Кали и кима с глава към касапницата.

Джеймс я поглежда раздранено.

– Композицията е същата в другите къщи – отбелязва той. – Майката и бащата са обезглавени и са сложени на обичайните места на масата. Дъщерите са удушени и съблечени, след което са положени пред тях. – Забелязвам го как поглежда вилиците и кима на себе си. – Използвал е сервиза за специални случаи и в другите къщи.

– Някое от другите семейства имало ли е син? – питам аз.

– Семейство Еймс са имали дванайсетгодишно момче. Било е убито в леглото. Убиецът не го е положил голо на масата. Тук?

Кимам.

– Горе, също в леглото, също не е съблечено.

– Странно. – Джеймс се намръщва, докато размишлява. – Това не ти ли се струва някак си... *нагласено*? Не мисля, че става въпрос за жертвите, нито пък за убийствата им, а по-скоро за... – той посочва сцената пред нас – това?

Не се изненадвам, че повтаря собствените ми мисли. Джеймс Джирон е най-младият от екипа ни и е брилянтен мизантроп. Умът му работи два пъти по-бързо от на един нормален човек и му липсва всякаква социална грация. Въпреки това е много наблюдателен, изключителен е и споделя дарбата ми. Той също колекционира песните.

Когато е бил на дванайсет години, по-голямата му сестра, Роза, е била убита с горелка от сериен убиец. На погребението ѝ Джеймс решил да се присъедини към ФБР. Завършил гимназията на 16 години, след което си проправил пътя, като завършил криминология на двадесет и една.

– Аз си помислих същото – казвам му.

Кали килва глава на една страна и се намръщва.

– Тези местопрестъпления са необичайно чисти за масов убиец, сладкишче, особено когато в тях са включени обезглавявания.

– Вече забелязахме този факт.

Колежката ми обикаля около масата и бърчи нос.

– Не подушвам напишкано или наакано, което е много странно.

– Напишкано? Наакано? – закачам я аз и ѝ се усмихвам.

Тя ми се ухилва и ме потупва по корема.

– Просто си настройвам езика преди раждането на племенника ми, сладкишче.

– Не се тревожи – въздишам аз. – Не съм спряла да казвам „мамка му“, „по дяволите“ и „копеле“... Имам чувството, че всичко в мен се бунтува. – Усмихвам се. – Мисля, че за проблемите ми са виновни шибаните хормони.

– Това е неприемливо. – Кали подсмърча и вирва нос. – Племенникът ми няма да ругае като някакъв неграмотен строителен работник.

Колежката ми е истинска машина за произвеждане на усмивки. Неуважението ѝ е нещо като хоби... или по-скоро нейна религия. Двете не сме кръвни сестри, разбира се. Приблизително на една възраст сме. Тя беше до мен, след като получих белезите си. Познаваше първия ми съпруг и обичаше първата ми дъщеря.

Аз също бях до нея, за да ѝ помогна в личните ѝ страдания. Кали ми позволи да видя как се пречупва – въпреки унижението си. Да я гледам как плаче, беше все едно да наблюдавам как водата се издига нагоре в неподчинение на гравитацията, или да не мога да намеря Полярната звезда в небето. Заплатих за доверието ѝ с мълчание.

Кали се омъжи тази година и разби похотливите мечти на всички мъже около себе си. Тя има дипломи по криминалистика и криминология. Също така е висока, кльощава и дългокрака червенороска с тяло на фотомодел. Бракът ѝ шокира всички ни – до този момент колежката ни само обираше каймака на млякото от мъже.

– Връзките са като краста, която търсиш кой да ти начеше, сладкишче – каза ми веднъж по своя елегантен начин. – Разговорите са прекалено надценени. – Явно най-накрая беше намерила своята краста, която само един мъж можеше да ѝ начеше както трябва.

Радвам се за нея, защото винаги съм разбирала истината – Кали беше също толкова самотна, колкото нас, останалите, и си имаше своите причини за това. Бракът ѝ беше знак, че е загърбила тези проблеми, а на мен ми бе пределно ясно колко трудно е да го направиш.

– Исках да кажа – продължава колежката ми, като насочва вниманието си обратно на семейство Уилтън, – че тук няма каша. Мъчението оставя каша след себе си. Осакапяването за забавление също. Според мен всичката кръв се е изтекла в сифона в банята. Защо? – Тя протяга ръце и се усмихва блажено на нас, малките хора. – Защото тук е по-важно съобщението, а не убийството.

– Вече го казахме – отвръща Джеймс и се прозява.

– Да, скъпи, но аз представих по-достоверни причини.

Преди няколко години един Шибан правителствен идиот (или „П.И.Ш.“, както го нарече Кали) беше сметнал, че Бюрото е изключително неефективно и това струва много пари на данъкоплатците. За съжаление, както често се случва в бюрокрацията (в това „съборище на идиоти“ по мнение на приятелката ми), той беше намерил една Б.К.П. (Бюджетна комисия от полуидиоти; отново калиизъм), която да го изслуша. Беше назначен проверяващ, който нахълта в службата ни след седмица.

Агентът, когото ни прикrepиха, беше на трийсет и една години, но с толкова младо лице, че въобще не можехме да приемем строгото му изражение сериозно. Казваше се Раян. Имаше опит в социалната психология и цял месец ни следваше навсякъде. В края на месеца обяви оценката си.

– Този екип функционира много добре заедно – каза той. – Вероятно вече го знаете, но в случай че не е така, една от ключовите причини за успеха ви е повтарянето на една и съща информация по различни начини. В началото не разбирах това. Чувах все едно и също, все една и съща идея, и не можех да разбера какъв е смисълът. – Той сви рамене. – Грешах. Става въпрос за едно и също, да, но погледнато по различен начин, от различни ъгли. Така не се повтаряте... а откривате нюанси. Методът ви всъщност е много успешен – каза проверяващият и се усмихна толкова широко, че ми стана неловко, че съм го съдила преди това.

Превръщахме се в един мозък, когато работехме над случай, преглеждахме една и съща информация отново и отново, но от различни перспективи. Покривахме една и съща територия, като гледахме направо, назад, а понякога и настрани. Ясно ми е защо този метод изглеждаше неефективен и глупав на външните, но Раян беше достатъчно умен, за да го разбере и да осъзнае, че доста често имаме нужда точно от него. Понякога откриваме истината в някоя незначителна промяна заради перспективата на друг човек.

– Като оставим причините настрана... какво е съобщението? – пита отново Алън.

Всички мълкваме и обмисляме въпроса.

– Използвал е дъщерите, но умишлено е оставил синовете – казва Джеймс. – Това е важно за него. Той смята, че чрез създаването на тази сцена ни предава ясно послание.

– Ясно означава просто – добавям аз.

– Може би – кима той след секунда. – Вероятно.

Обмислям по-внимателно идеята.

– Каква е най-простата интерпретация на това? Родителите изяждат децата си ли?

– Гадост – казва Кали и се намръщва. – Но ако е така, какво е посланието: „Тези родители *изядоха* децата си?“ или „*Всички* родители изяждат децата си?“.

Над нас прелетява самолет. Подът изскърцва без никаква причина.

– Как родителите изяждат децата си? – чудя се на глас и потривам кутрето си. – Чрез сексуално насилие? Физическо насилие? Пренебрегване?

– Възможно е да става въпрос за метафора – намесва се Алън. – Може би се има предвид, че родителите изяждат децата си, като убиват мечтите им.

– Не мисля, че това се отнася за тези семейства – казва Джеймс.

– Защо? – питам аз.

Той вдига три пръста.

– Заради вероятностите. Говорим за три къщи в един квартал. Какви са шансовете всичките три семейства да имат една и съща дълбока и мрачна тайна? Минимални. Какви са шансовете трите семейства да имат *някаква* дълбока и мрачна тайна? По-добри, но пак не са особено големи. Навярно е избрал тази улица, защото е разполагала с набора от жертви, от които е имал нужда.

– Явно посланието му е много важно за него – заявява мрачно Алън. – Толкова важно, че да убие три семейства в един квартал за една вечер.

Толкова важно, че да го направи отново – довършвам неизреченото от колегата си. – Прекрасно.

В казаното от Джеймс има логика, но искрено се надявам да греши. Разрешаването на случай със сериен убиец е свързано с търсенето на връзки, както при всяко друго престъпление. Разликата е във възможните връзки, които можем да намерим. Убийството в основи е трудно за разрешаване, тъй като главният свидетел обикновено е жертвата. Планираното убийство е още по-трудно, защото няма много следи, оставени за криминалозите. Сериийните убийства са най-сложни, понеже често убиецът и жертвата са непознати и трудно се разбира каква е мотивацията му.

Убийството за оргазъм не е същото като убийството за пари. Разликата е фундаментална и в нея се съдържа всичко за престъплението.

Няколко косъма от задната част на главата на господин Уилтън щръкват, когато Джеймс минава покрай тялото. Побиват ме тръпки, макар да съм наясно, че това е в резултат на сухия въздух и статичното електричество, което създава.

От колко време знаеш какъв си? – питам безличния убиец. – Колко време си се подготвял за този момент?

Има нещо, което се повтаря по време на разпитите на някои серийни убийци. Това е идеята, че винаги са знаели, че един ден ще убият. Става въпрос за форма на лично осъзнаване, което ги води до проучване. Те разучават подвизите на другите и научават много неща от тях.

Научават, че да убиваш за удоволствие, те разграничава завинаги от останалите от човешката раса. Докато се обучавах в Куантико, прочетох нещо, написано от сериен убиец на име Дейвид Гор, което ще помня до края на живота си. Казах си, че никога не трябва да го забравям.

„Изведнъж – казваше той – осъзнах, че съм направил нещо, което ме разграничи от човешката раса и нямаше как да се поправи. Разбрах, че от този момент насетне вече не съм

нормален човек. Вероятно съм стоял вцепенен около двацет минути. Дотогава не бях усещал подобна празнота в същността си и никога няма да забравя какво беше чувството. Сякаш бях навлязъл във владения, от които нямаше да мога да изляза до края на дните си.“

Наложих си да запомня думите му, защото те ми показаха истина, която не исках никога да забравям – този човек беше способен съвсем ясно да разбере сериозността на действията си... но въпреки това не се беше спрял. Тогава за първи път направих връзката – някои хора бяха пристрастени към убийствата. Също така ми стана ясно, че човек, който е способен да види границата, приема нещата много сериозно.

Ние преравяме живота на жертвите с надеждата да намерим връзка, независимо колко е малка. Може би ходят в един и същ фитнес клуб и убиецът е треньорът. Може би са завършили един и същ колеж преди десет години, в който извергът е бил професорът.

Ако Джеймс е прав и убиецът е избрал тази улица само по демографски причини, тогава работата ни става много, много по-трудна. Връзките ще са напълно случайни и незначителни.

Джеймс отново поглежда думите на стената.

– Кръвта вероятно още е била топла – измърморва той. – Виж как някои от буквите са се разтекли.

Едва сега забелязвам този факт. По лъскавата бяла боя на стената са потекли червени опашки. На някои места са стигнали до перваза.

– Също така интересен избор на думи – продължава колегата ми. – „Ела и се научи“, а не „Ела и виж“. Много странно. Не мисля, че е случайно.

Погледът му намира моя и нещо преминава между нас.

– Мисля, че си прав – казвам аз.

– Къде трябва да отидеш? – измърморва въпроса си Алън. – Какво трябва да научиш?

В стаята става малко по-светло и това нарушава потока на мисълта ни за момент. Дори спуснатите завеси на къщата не

помагат. Три семейства са били убити в един квартал. Навън е осветено като карнавал и светлинното шоу само ще става по-голямо.

– Голяма лудница е в градината – отбелязва Кали.

– За щастие, засега са дошли само местните медии – отвърщам аз и си поглеждам часовника. – Но това ще се промени скоро. Цялата страна ще се изсипе до сутринта.

– На кого му пука – казва Джеймс с нетърпелив и пренебрежителен глас. – Аз не гледам новини. Интересува ме единствено как искаш да продължим.

Въздишам, защото съм прекалено изморена и бременна, за да се ядосвам. *Тази вечер ще получа Джеймс Класика*, мисля си аз. *Подправен с Джеймс Задника. Да действаме.* Не съм прекалено изморена обаче, за да запомня тази малка частица информация за колегата си: *Джеймс не гледа новини.* Добавям я към останалите в моя много, много кратък списък за него.

Джеймс е истинско олицетворение на определението „лично пространство“. Случайно научихме, че е гей, но никога не сме виждали някого от хората, с които излиза. Познавам майка му, която изглежда мила, топла и чудесна жена... но въпреки това я наричам „Госпожа Джирон“. Не знам много за нея. Веднъж чух Джеймс да си тананика песен на Дилън, но веднага спря, когато забеляза, че го слушам. Останалото е мистерия.

– Двамата с теб ще прегледаме всички местопрестъпления. Кали, искам да се присъединиш към местните криминолози. Увери се, че знаят какво правят, и им помогни, ако не знаят.

Тя ми се ухилва насреща.

– Вече се заех, сладкишче. Но не се тревожи, екипът им е приличен.

– Радвам се. Въпреки това искам да им надничаш над рамото. Не ми пука дали ще нараниш чувствата им. Алън, ти ще направиш своята магия на бивше ченге. Омай ги. Накарай местните да ни харесат и след това пресуши информационния кладенец.

– Човекът под прикритие – казва той и се преструва, че се оплаква. – Любимото ми.

– Никой не може да се справи толкова добре, колкото теб – отвръща Кали и примигва кокетно насреща му. – Зашеметяваш ни с опита си.

Алън ѝ се намръщва.

– Това не е ли просто друг начин да ме наречеш стар?

Кали се изпъва като струна и присвива устни.

– Не позволявам такава светотатствена дума да бъде изричана в мое присъствие.

– Коя? – Той се ухилва и повдига вежда. – „Стар“ ли?

– Мисля, че приключих тук – подсмърква Кали и се обръща. – Ако това продължи, ще се наложи да изискам прехвърляне – последната ѝ забележка е насочена към мен.

Наблюдавам цялото това представление с усмивка. Вероятно на външен човек би му се сторило неуважително към семейство Уилтън, но не е така. Подобни закачки са механизъм за оцеляване. Клапан за изпускане на напрежението. Честно казано, са показател колко са разстроени хората ми от случилото се с Уилтън и другите семейства.

– Цяла нощ ли ще сме тук? – пита Алън.

– Прехапи си езика – изръмжавам и се хващам за кръста. – Да си бременна на четиресет, при това в средата на седмия месец, си е истинско мъчение. Трябва да спя по осем часа и нито шибана минутка по-малко.

– Наистина си се превърнала в голям профан, сладкишче – закача ме Кали.

– Целуни ме по задника, кльошава, небременна и много *безполезна* жено.